

~~Bibl. Prof.~~

~~113-110-103~~

~~280~~
~~1.~~

~~273~~
B.P.

1696

LULU POPPESCU

— Un act în proză —

~~273~~

5/10/18

5/10/18

~~5/10/18~~

LULU POPPESCU

On not in press

ION MINULESCU

LULU POPPESCU

— Un act în proză —

538.277

BUCUREȘTI
EDITURA «VIAȚA ROMÂNEASCĂ»
Librăria Alcalay
1921

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

1944

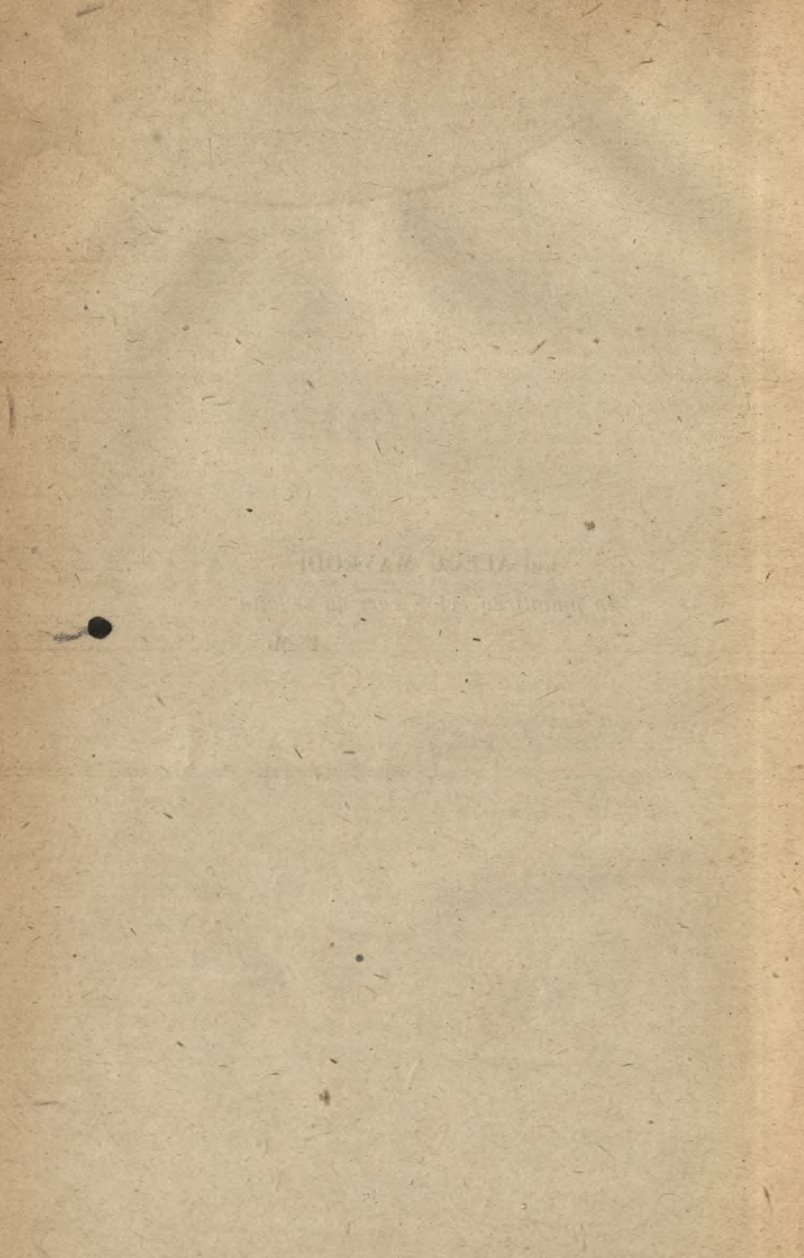
RECEIVED

LIBRARY

Lui ALECU MAVRODI

În amintirea celor cari nu se uită

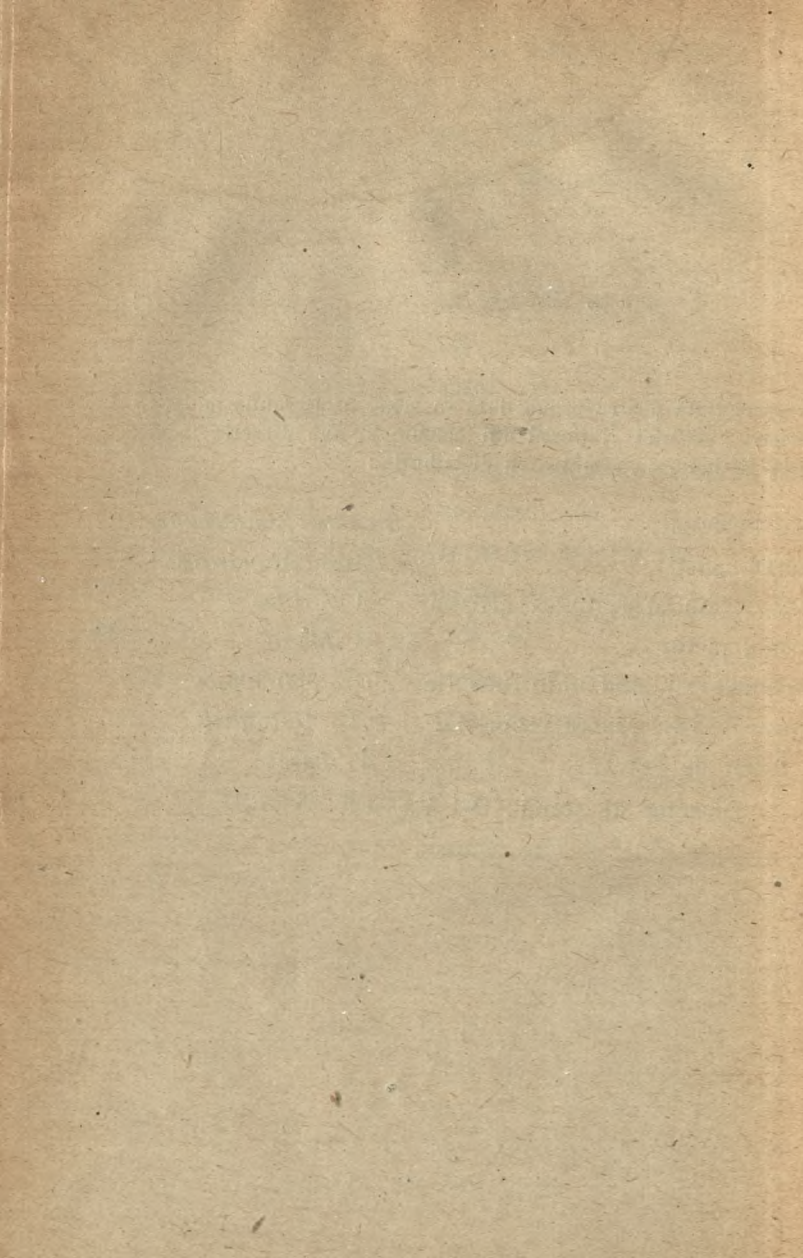
I. M.

Reprezentată pentru prima dată în seara de 10 Ianuarie 1921 pe scena teatrului Național din București, sub direcția D-lui ViCTOR EFTIMIU, cu următoarea distribuție :

LULU POPPESCU *D-ră M Zimniceanu*
ADRIAN, poet *D-l Aurel Atanasescu*
ORNESCU, ziarist și cronicar artistic „ *A Critico*
PAPINO, pictor „ *I. Manu*
ZĂDĂRNICEANU, student în filosofie „ *Gr. Mărculescu*
JENICĂ POPPESCU, mare proprietar . „ *C. Duțulescu*
Un băiat de prăvălie „ *V. Lascu*

Director de scenă : D-l VASILE ENESCU

ACTUL I

În noaptea anului nou, la Adrian acasă.

Scena reprezintă o cameră de mansardă modestă, dar mobilată artistic, cu gust și prețiozitate.

În fund, o ușă care se deschide, lăsând să se vadă pâlmarul scării. În dreapta, altă ușă care dă în camera de culcare a lui Adrian. Lipit de perețele din fund, în dreapta ușei, un dulap-biblioteca. Lipită de perețele din stânga, o sofă. În mijlocul odăii un biou. Peste tot covoare, icoane, estampe japoneze, caricaturi moderne, etc., etc., scaune și foteluri.

SCENA I.

ADRIAN, UN BĂIAT DE PRĂVĂLIE.

(La ridicarea cortinei, Adrian tocmai introduce în odaie băiatul de prăvălie, care aduce un coș încărcat cu diferite pachete. Pe măsură ce i le ia din mână și le trece pe dulap, discuția continuă după cum urmează).

ADRIAN. — E, ia să vedem... Le-ai adus pe toate ?...

BĂIAT. (*scoțând primul pachet*). — Asta e șunca... Un kilo...

ADRIAN. — Șunca, da...

BĂIAT. (*repetând jocul*). — O jumate curcan fript...

ADRIAN. — Așà....

BĂIAT. — Jumate kilo icre negre...

ADRIAN. — Foarte bine.

BĂIAT. — Trei lămâi.

ADRIAN. — Și astea-s bune...

BĂIAT. — Un sfert de kilo unt.

ADRIAN. — Dar untu-i proaspăt, mă ?...

BĂIAT. — Azi dimineață ni l-a adus dela fermă...

ADRIAN. — Hai să te cred pe cuvânt.

BĂIAT. — Douăzeci de chifle pentru sanvi-ciuri.

ADRIAN. — Da, da... Pe astea le uitasom.

BĂIAT. — O sticlă de șampanie.

ADRIAN. — Una !..

BĂIAT. — Și cinci bordo....

ADRIAN. — Bordo veritabil ?

BĂIAT. — D'âl de care servim și în legatia nemțească...

ADRIAN. — Nu mai spune.

BĂIAT. — Să mă bată dumnezeu dacă vă mint.

ADRIAN. — Ei!... La urma urmelor, ce-o să fie dacă o să luăm și noi astă seară luleaua neamțului ?

BĂIAT. — Să fiți sănătoși.

ADRIAN (*dându-i un bacsis*). — Na și ție...
Să ai cu ce îngropă anul vechiu.

BĂIAT. — Să trăiți și la mulți ani...

ADRIAN. — Să trăești și tu și la mai mare...
La anu, mă, să te văd proprietar de Bodegă în
Piața Teatrului...

(Băiatul iese. Rămas singur, Adrian fredonează o ro-
mantă la modă, aranjând sticlele pe scânduri, lângă du-
lap. În urmă se îndreaptă spre biurou, ridică o icoană pe
care o privește o clipă, apoi o prinde într'un cuiu, pe
covoru din dosul sofalei. Aprinde o țigare și depărtân-
du-se câțiva pași în mijlocul odăii, dar cu spatele spre
ușe, rămâne câteva clipe în admirația icoanei).

SCENA II-a.

ADRIAN — LULU.

(La un moment dat ușa se deschide și Lulu își bagă
capul în odaie, cercetând cu oarecare discreție cuprin-
sul. Văzând că n'a fost observată, intră înăuntru și pla-
sându-se la spatele lui Adrian, ia aceeaș poză de admi-
rație. Apoi, cu vocea tare, imitând cântecul cucului).

LULU. — Lu... lu....

ADRIAN (*întorcându-se brusc, surprins*). —
A... Lulu!... Ce-i cu tine, iconiță vagabondă?...
Nu te-am mai văzut de un veac (*o sărută*). Ia
spune, pe unde ai fost?

LULU. — Îți pare bine că mă vezi?

ADRIAN. — Miserabilo!... Mă mai întrebi?...

LULU. — Atunci, pot rămâne la tine astă
seară?

ADRIAN (*cu bucurie*). — Numai astăseară?... Dacă vrei, și mâine, și poimâne... Și toată săptămâna.

LULU (*cu muștrare*). — Credeam că ai să zici, toată viața !...

ADRIAN (*oftând*). — Eh... A fost o vreme când îți propusesem și prostia asta!... Ți-aduci aminte ?

LULU. — Ei, bravo... Parcă lucrurile astea se uită așa cîrînd?... Eu ți-am spus de atunci că nu eră nici o afacere. Voi poeții nu trebuie să iubiți decât bunul altora....

ADRIAN. — Noroc că de data asta, suntem de perfect acord.

LULU (*schimbînd vorba*). — Mă duc atunci să-mi aduc bagajul.

ADRIAN (*surprins*). — Cum?... Care bagaj?... Ai venit cu bagaj ?...

LULU. — Dar ce? Vrei să umblu goală ?

ADRIAN. — N'am zis asta, dar ce bagaj e ăsta ?... Ai mult bagaj ?

LULU. — A, nimica tot... două geamantane și o cutie cu pălării... Le-am lăsat în trăsură (*se îndreaptă spre ușă*).

ADRIAN (*oprind-o*). — Stai tu aci... Mă duc eu să ți le aduc. (*Vrea să iasă cu capul gol*).

LULU. — Ia-ți pălăria și ceva pe tine, să nu capeți vre-un guturaiu.

ADRIAN. — Ai dreptate (*luîndu-și pălăria*). Trebuie să fie frig al dracului.

LULU (*tremurînd*). — Brr... Ca la ecuator...

ADRIAN (*cu amărăciune, revenind din use*). — Ca la poli, mămicule... nu ca la ecuator...

LULU (*fără să facă atenție*). — Bine, bine, fie și ca tine... (*singură*) Uf! Poeții ăștia sunt extraordinari de pretențioși... Dacă nu le vorbești ca în versurile lor, nu ești inteligentă... Poftim... (*aducându-și aminte ceva*). Aoleu!... o aveai bani de trăsură?... (*eșind după Adrian*). Stai să-ți dau bani pentru birjar...

ADRIAN (*de afară de pe scară*). — Las' că-î plătesc eu...

LULU (*aplecată pe pălimarul scării*). — Ascultă, dă-i cinci lei... Sau nu... dă-i mai bine zece... Spune-i că-i bacșiș de anul nou... (*Se întoarce în cameră și începe să-și desbrace blana, pălăria și șoșonii. Își face buzele în oglindă. După câteva clipe, Adrian apare, aducând cu el două geamantane și o cutie mare, rotundă, cu pălării*). Încet, încet, să nu-mi turtești pălăriile...

ADRIAN. — Fii pe pace... Dar câte pălării ai înăuntru, de-i așa de grea?

LULU. — Cinci!

ADRIAN. — Numai cinci?... Cum se poate?...

LULU. — A, nu... Am eu mai multe... P'ale l'alte însă le-am lăsat la țară.

ADRIAN (*mirat*). — La țară?... Dar ce-ai cătat tu la țară?

LULU. — Cum ce-am cătat la țară?... Dar până acum, unde am stat?... Nu știai c'am fost la țară?...

ADRIAN. — N'am știut nimic... E pentru prima dată când te aud vorbind de țară.

LULU (*râzând cu hohot zgomotos*). — Ha, ha, ha. Va să zică nu știți nimic... Aoleo!... Așa sunteți voiăștia poeți moderni?.. Nu vă interesați nici unde v'a dispărut muza?

ADRIAN. — Dar eu te credeam în oraș.

LULU. — Cum în oraș?... De cât timp nu m'ai mai văzut?..

ADRIAN. — De când? (*căutând să-și aducă aminte*). Stai să-ți spun... Dela Sfântu Nicolae.

LULU. — Nu-i adevărat.

ADRIAN. — Ei, asta e... Nu știu eu?.. Erà o zi de sărbătoare.

LULU. — Erà o zi de sărbătoare, dar nu erà sfântu Nicolae... Erà sfântu Dumitru...

ADRIAN. — A, da... sfântu Dumitru, ai dreptate.

LULU. — Prin urmare, acum două luni și mai bine.

ADRIAN. — Exact!

LULU. — Ei, și în tot timpul ăsta?.. Nu te-ai întrebat niciodată ce fac?... N'ai simțit niciodată nevoia să mă vezi?... Nu ți-a fost niciodată dor să mă săruți?..

ADRIAN. — Dar dacă te credeam la București... Te puteam sărută oricând.

LULU. — Ba nu puteai, fiindcă eram la țară.

ADRIAN. — Bine, bine... la țară fie... Dar ce-ai căutat la țară?

LULU. — Uf!.. Nu mă mai întrebă, că-mi vine să innebunesc...

ADRIAN. — De ce te-ai dus atunci, soro?...

LULU (*isbucnind*). — Fiindcă trebuia să mă duc... Nu știi că m'am măritat?...

ADRIAN (*stupefiat*). — Ce?... Te-ai măritat... Pas possible!...

LULU. — Ei, vezi?... Așa e că nu-ți vine să crezi?

ADRIAN. — Lulu, uită-te în ochii mei... Tu glumești... Nu?...

LULU. — Deloc... Când îți spun odată!... M'am măritat și am stat cu bărbatu-meu la țară, până în ajunul Crăciunului...

ADRIAN. — Cum soro?... Te-ai măritat cu adevărat?... Adică, vreau să zic.. nu este numai așa... un colaj?...

LULU. — A, nu... Măritată după toate regulile, la ofițerul Stărei Civile. Altminteri, ce crezi, că eram eu proastă să mă înfund la țară?...

ADRIAN (*reverențios*). — În cazul acesta, doamnă... (*schimbând tonul*). Cum te chiamă pe tine acum?...

LULU. — Poppescu...

ADRIAN. — Aoleu!... (*revenind*) Doamnă Poppescu, dați-mi voie să vă prezint omagiile mele (*sărutându-i mâna*). Cam târziu, nu-i vorba, dar... (*aducându-și aminte ce-va și schimbând tonul*). Ia ascultă Lulu... Ce-mi tot cânti tu cai verzi pe pereți. Dacă ești măritată ce cați la mine?..

LULU. — Ce, nu cum-va vrei acum să mă dai afară ?

ADRIAN. — Nu, nu... Nu schimbà vorba... dar dacă ești măritată spune-mi ce cauți cu bagajele la mine ?..

LULU. — Fiindcă vreau să divorțez.

ADRIAN. — A!.. Felicitările mele, Madam' Poppescu... Ei, de data asta, mi se pare că te felicit la timp...

LULU. — Uite vezi... Ție trebuie să-ți povestesc totul... Judecă și tu dacă n'am dreptate...

ADRIAN (*oprind-o cu un gest*). — Perfectă dreptate... De prisos să te mai desvinovățești... Eu îți dau dreptate mai nainte să știu ce s'a întâmplat...

LULU. — Stai să vezi...

ADRIAN. — Ce să mai văd soro ?.. O fată ca tine, tânără, frumoasă, deșteaptă, trăită într'un mediu artistic... In fine o fată cu calitățile tale, nu putea fi nevasta unui mitocan...

LULU (*vexată*). — Pardon... Nu e mitocan de loc... Se vede că nu-l cunoști... E dintr'o familie foarte bună... Familia adevăraților Poppești... Poppescu cu doi p...

ADRIAN (*ironic*). — Cu doi ?..

LULU. — P. P.

ADRIAN (*uimit*). — Ei vezi, asta n'am știut-o... iartă-mă... Cu toate că, familia n'are nimic de-aface cu tipul decă e rău crescut...

LULU. — Din contră...

ADRIAN. — Adică, vreau să zic, un caracter violent, brutal...

LULU. — E blând ca o mieluşea...

ADRIAN. — Poate e bătrân...

LULU (*tot mai vexată*). — Ei aşi !.. 32 de ani...

ADRIAN. — Atunci e sărac...

LULU (*plină de mândrie răutăcioasă*). — Mi-li-o-nar !

ADRIAN (*după o pauză*). — Atunci şti ce... Dă-mi voe să-mi anulez sentinţa... Bine dragă, dacă nu e nici bătrân, nici sărac, nici mitocan, de ce vrei să divorţezi ?

LULU (*cu amărăciune*). — Ah!.. Aceiaşi întrebare vecinic!.. De ce dracu voi bărbaţii, nu sunteţi nici odată destul de inteligenţi să pricepeţi de ce divorţează o femeie...

ADRIAN. — Foarte simplu.. fiindcă noi nu suntem femei...

LULU. — Vrei să-ţi spun de ce-l las ?.. Il las fiindcă trebuie să-l las... Nu mai pot trăi cu el... Mă 'nţelegi ?.. (*Adrian dă din cap: Nu*). Prea este... Nu ştiu cum să-ţi spun... Prea este crampon... Da, da... crampon, mă plictiseşte cu dragostea lui...

(În momentul acesta uşa se deschide şi apare Crinescu).

SCENA III-a.

AEEIĂȘI — ORNESCU.

ORNESCU. — A, uite pe Lulu... Bună seara Lulu... La mulți ani, mă micule... (*declamând*). În cinstea ta, cea mai frumoasă din toate fetele ce mint, am ars miresme otrăvitoare, în triepieduri de argint... (*o sărută*).

ADRIAN. — Și tu i-ai ars miresme otrăvitoare ?..

ORNESCU. — Dacă nu mă costă nimic !.. Ard dintr'ale tale...

ADRIAN. — Iată pentru cine scriu eu versuri geniale...

ORNESCU. — Lasă dragă că dacă nu te lansam eu, cu toată genialitatea ta, puteai aștepta mult și bine...

LULU. — Cu ce ocazie Ornescule ?..

ORNESCU. — Cum, cu ce ocazie ?.. Nu cumva vrei să rămâi singură cu Adrian ?.. Cu ocazia revelionului...

ADRIAN. — Apropos... Am uitat să-ți spui că facem revelionul împreună... Vine și Rapino cu Zădărniceanu...

LULU (*bătând din palme*). — A, ce bine îmi pare. O să petrecem de minune...

ORNESCU. — Și ca de obicei o să te sărbătorim tot pe tine...

LULU. — Cum nu !.. Cu capușinare...

ADRIAN. — Ba cu icre negre, curcan fript, șuncă de Praga, Șampanie, etc., etc. (*farătân-*

du-i bufetul). Privește colo ingrăt'o... O să te sardanapalizăm, nu altceva. O să-ți arătăm că la urma urmelor, putem și noi boemii să te îndopăm cu bunătăți ca pe moșia lui bărbatu-tău...

ORNESCU (*surprins*). — Ce-ai zis ?.. Bărbatu-său ?.. Care bărbat ?..

ADRIAN. — Așa e că n'ai știut nici tu nimic?.. Bărbatu său Poppescu... și încă Poppescu cu doi p... tânăr de 32 de ani... milionar... familie nobilă... manieri elegante, etc. și care o jubește domnule... o jubește până la cramponament...

ORNESCU. — Aoleo... Ce-or să zică nebunii când or află !.. (*Se aude sgomot pe scară*). Auzii că tocmăi vin !.. Lulu, dragă... Cum se poate să ne faci de râs... Mai mare rușinea... (*ușa se deschide și apar Rapino și Zădărniceanu*).

SCENA IV-a.

ZADAR. — A!.. Lume nouă, lume nouă!..

RAPINO. — Ba bine că nu!.. Se putea revelation fără Lulu ?..

LULU (*mergând spre ei*). — Bună seara băeți ! Ce mai faceți voi ?.. (*Rapino care-i trimite bezele vrea s'o sărute*).

ORNESCU (*intervenind, îl ia de umăr pe Rapino și-l îndepărtează în piruetă*). — Ei, ei... Ce 'nseamnă obrăsnicia asta ?.. Ce sunteți dumneavoastră ? Vagabonzi sau gentilomi ?..

RAPINO (*luându-și o poză teatrală*). — La

dracu Conte... Sunt Don Juan Mateo, Gutuerez de Castro, Duce d'Almondovar del Rio... Cavalier d'Alcantara, Calatrava Işan Iacob de Compostela... Grand d'Espana. (*Îşi pune pălăria în cap şi se drapează cu pelerina punându-şi o mână în sold ca pe mânerul unei spade*).

ORNESCU. — Senor Cabaleros... dă-mi voie atunci să-ţi prezint de Dona Lulu... Mercedes... Estrela... Pachita de... Matrimoniata Y Poppescu... Poppescu este numele bărbatului acestei nobile doamne... (*Rapino şi Zădărniceanu fac ochii mari*).

LULU. — Da, da... Ce vă miraţi... M'am măritat şi eu cu-un Poppescu oarecare... Dacă'l chema Aldobrandini sau Francavila eră să vă placă ?..

RAPINO.—Ei nu, că asta-i curată lovitură de teatru... Lulu măritată!.. (*schimbând tonul*). Nobilă doamnă (*se pleacă reverenţios să-i sărute mâna*).

ORNESCU. — Ei, așa da... (*tui Zădărniceanu*). Poftim... E rândul D-tale acum...

ZADAR. (*făcând un gest de dispreţ*).— Mulţumesc... Principiile mele, îmi interzic formal orice comerţ agreabil cu femeile măritate... Eu nu țin să cunosc decât femeia liberă...

ORNESCU (*către Lulu*). — Ei, vezi, unde te-a dus măritişul ?..

ZADAR. (*continuând*). — Femeia singură...

RAPINO (*aparte*). — Dar şi pe ăsta săracu... unde l'a dus filozofia...

ZADAR (*continuând*). — Femeia nopții și-a recunoscutului... Femeia fără nume, sau dacă vreți, femeia cu numele tuturor...

ADRIAN. — Mai așteaptă atunci încă două, trei luni de zile... și D-na o să fie din nou liberă și fără nume...

LULU. — Divorțez... (*senzație în rândul celor trei*).

RAPINO (*plin de expansiune*). — Divorțezi?... Brava Lulu... Lasă-mă să-mi anticipez fericirea!... (*se repede și o sărută*).

ORNESCU. — Asta este a doua surpriză... Tocmai când mă obișnuisem cu numele tău... Lulu Poppescu... Parcă-i un ciocănit de ghionoaie...

ZADAR. (*apropiindu-se de Lulu*). — Ia ascultă Lulu. Divorțezi cu adevărat, ori numai așa...

LULU. — Am zis un cuvânt... E sfânt...

ADRIAN. — Chiar dacă bărbatu-tău, ți-ar constitui câte-va zeci de mii... (*începe semnificativ numărătoare de bani*). Zestre?..

LULU. — Nu-mi trebuie banii nimănui...

RAPINO. — Bravo fată... Vorbește ca din Biblie...

ZADAR. — Atunci eu sunt de părere s'o divorțăm chiar astă seară...

RAPINO. — Ideea este genială!.. Eu am și divorțat-o...

ORNESCU. — Stați, stați, că divorțul se face și el cu regulă... Mai întâi cine pronunță sentința?..

ZADAR. (*oferindu-se repede*). — Eu...

ADRIAN. — A, nu... Dacă nu te superi, cel mai indicat sunt eu...

ZADAR. (*resemnându-se*). — Bine, fie tu...

ORNESCU. — Dar unde este soțul? Avem nevoie de consimțământul soțului..

LULU. — Soțul?.. Săracul... Trebuie să fi turbat căutându-mă prin tot orașul...

ZADAR. — Ce? Nu cumva vrei să-ți iei vorba înapoi?..

LULU. — Ba de loc... V'am spus că divorțez... Divorțez...

ADRIAN (*grav*). — Ei bine, fie. (*apropiindu-se de ea îi scoate alianța din deget și după ce citește numele*) Jenică Poppescu... Nene Jenică, de data asta te-ai șters pe bot de Lulu. (*aruncă inelul*).

RAPIRO (*cu mâinile întinse spre Lulu ca un Sacerdot*). Și-acuma femeie, fii liberă după uzul popoarelor din Siracuza. Citera Lesbos și Corint...

ORNESCU. — Trăiască Lulu rediviva !..

ZADAR. — Trăiască femeia liberă...

ADRIAN. — De data asta te-am ertat... Ia seama însă... Altă dată să nu mai faci pasul ăsta până nu ne consulți și pe noi mai întâi... (*o sărută*).

ORNESCU. — Fie asta ultima ta prostie în viața. (*o sărută*).

RAPIRO. — Să știi că 'n amintirea divorțu-

lui, am să-ți fac portretul nud, mărime naturală (*o sărută*).

ZADAR. — Apropie-te fecioară răătăcită... Fiindcă te-am regăsit, vino să te sărut și eu. (*o sărută*). Dar să știi că măritată sau liberă, tu rămâi aceeași, fiindcă tu ești fiica nopții... Pe tine nu te putem întâlni cu adevărat decât în întineric și 'n întineric nu răătăcesc decât femeile pierdute... Or, pe femeia pierdută n'o regăsim decât pentru a o pierde din nou...

LULU (*cu vocea prefăcută blândă*). — Mă filosofule, tu care știi atâtea lucruri, ai putea să-mi spui și mie cât îți trebuie să te duci pe jos dela Universitate până la Mărcuța?..

ZADAR. — De o sută de ori mai mult, decât o să-ți trebuie ție mâine dimineata să te cobori din nou pe trotuar...

RAPINO. — Nu te întristă Lulu, că exagerează... El face drumul ăsta de câte trei ori pe zi și tot nu obosește...

ZADAR. — Voi n'o să-l faceți decât o singură dată. În schimb însă o să rămâneți acolo...

ORNESCU. — Mare filozofie spuseși... Parcă nu știm c'o să sfârșim cu toții la Mărcuța... Ce vreți?.. E fatal... E reversul medaliei pe care toți oamenii mari o purtăm lipită în frunte ca pe un stigmat al superiorității... Până atunci însă, îmi bat joc de perspectiva Mărcuței tale... Ba ceva mai mult, astă seară, e lucru hotărât... mutăm Mărcuța la mansardă...

ADRIAN (*uitându-se la ceas*). — Știți că nu mai avem decât 5 minute ?..

ORNESCU. — Hai Lulu... Ia-ți catrafusele și șterge-o alături...

ADRIAN. — Rapino... Gata masa ?.. Golește biuroul...

(Rapino începe operația pe biurou. Adrian și Ornescu transportă pachetele pe care le desfac).

LULU (*luând cutia cu pălării*). — Hai să ne împăcăm filosofule. (*îi face semn să-i ajute*).

ZADAR. (*luându-și geamantanul*). — Treci înainte apă curgătoare... (*Lulu îi dă cu tifla. Amândoi es prin dreapta*).

ADRIAN, ORNESCU, RAPINO (*in timp ce aranjează masa scandează împreună ca copiii*)
Anul nou cu fericire, să vă dea tot ce doriți,
Și 'n plăcuta mulțumire, ani mulți veseli să trăiți...

ZADAR. (*intrând ține pe Lulu de talie*). — Și delă fereastra mansardei mele deschisă spre cer n'ai să mai poți privi întunericul de pe trotuar și numai stelele care și ele ca și tine, tot niște fiice ale nopții sunt...

RAPINO. — Ia mai lasă-ne, nene cu autorii D-tale... Ei, Lulu... Nobilă Doamnă... De ce-ai rămas pe gânduri ?..

LULU. — Fiindcă ce spune el, e foarte adevărat...

ADRIAN. — O să fie, peste 30, 40 de ani...

ORNESCU. — E he!.. Până atunci ne cură-
țim cu toții...

LULU (*pe gânduri*). — Ce mare lucru să știi
muri la timp!..

ADRIAN (*către filozof*). — Mizerabile... Iată
ce-ai făcut din cea mai perfectă creație a lui
Dumnezeu, pe pământ!.. A început să filozofeze
și ea nenorocita!..

ORNESCU. — Ia mai bine destupă sticlele
că vine...

RAPINO (*destupând o sticlă de vin*). — Să
vie sănătos...

LULU (*cu expansiune*). — Și tânăr... Vreau
să vină tânăr... Tânăr ca și noi...

ZADAR. — Uite, vezi... Aicea iar greșești...
Să știi dela mine că și ăl care se duce și ăl care
vine, sunt la fel... Absolut la fel.. Numai poeții
își închipue pe Decembrie cu barba albă și pe
Ianuarie cu biberonu la gură... (*în timpul acesta
s'a început să se mănânce, d'an picioarele. Ra-
pino a umplut paharele cu vin*).

ORNESCU (*care tae curcanul*). — Lulu, tu
ce vrei? Aripă sau piept?

- LULU. — Aripă.

ZADAR. — Nu-i dați aripă, că iar vă sboară!..

ORNESCU. — Na atunci o bucată de piept să
devii sedentară...

ADRIAN (*ridicând paharul*). — Ei băeți... Pa-
harul ăsta pentru ăl care se duce. (*ciocnesc cu
toții*).

LULU. — Să fie de sufletul mortului...

ORNESCU. — Dumnezeu să-l erte...

RAPINO. — Să-i fie țărâna uoșară...

ADRIAN. — Și amintirea vecinică...

ZADAR. — Iar viața lui închinată binelui obștesc, pildă generațiilor viitoare...

ADRIAN (*destupând șampania*). — Și-acum asta, pentru ăl care vine...

RAPINO. — Dar cupe de șampanie n'ăvem?..

ORNESCU. — Dar din pahare de vin nu poate bea Măria Voastră?..

LULU. — Dacă știam v'aduceam eu dela țară... Știți ce bufet aveam la conac?..

RAPINO. — Ce, iar începi să ne plictisești cu averea lui Domnu Jenică Poppescu?..

ORNESCU. — Ia lăsați prostiile că n'ăvem timp... Strângeți-vă cu toții în jurul mesei... Lulu, vino lângă mine...

RAPINO. — Ba s'ăvem ertare (*trăgând-o de mânecă*). Lulu trebuie să stea lângă mine astă seară că eu îi fac portretul...

ZADAR. — A nu, nu se poate (*căutând fiecare s'o smulgă dela vecin*).

ORNESCU. — Ei așa... Mai vezi de altul... Lulu lângă mine...

RAPINO. — Ba lângă mine...

ADRIAN. — Stați că am găsit eu altă soluție... Lulu urcă-te pe masă... coala... în mijlocul nostru...

TOTI (*mulțumiți*). — Foarte bine... Așa, pe masă... În mijlocul nostru...

(Se reped cu toții s'o ajute să se urce pe masă).

LULU. — Ai, Ai... Stați să-mi lapăd centura...

ADRIAN. — Nu se poate... N'avem timp...

ORNESCU. — Las'c'o lapezi în anul viitor...

LULU (*pe masă*). — Aoleo... m'ați omorât...

ADRIAN. — Cine bate miezul nopții din clopotul de aramă?..

ORNESCU. — Filozoful...

RAPINO. — Sigur... El e clopotul vieții...

(Zadarniceanu, ia din cuiu un platan de aramă și un toc):

ADRIAN (*ui tându-se la ceas*). — Gata... Stingeți lumina...

(Rapino întoarce butonul electric de lângă sofa și se face întuneric. Zădărniceanu, bate rar miezul nopții, în timp ce restul întoană un marș funebru. Marșul se sfârșește înainte de a suna a 12-a bătaie).

LULU (*strigă*). — Hai domnule mai repede (*o bătae*). Și încă una.

(Altă bătaie și odată cu-ea, ciocnete de pahare și strigăte).

TOTI. — Ura!.. Trăiască noul an... Trăiască tinerețea... Trăiască Lulu... Trăiască femeea liberă...

LULU. — Lumină !.. Faceți lumină să vedem cu cât am îmbătrânit...

(Rapino întoarce din nou butonul electric și se face lumină.

SCENA V-a.

ACEIAȘI — POPPESCU.

(Intr'o atitudine de statue, Poppescu, lângă ușe, privește cu oarecare jenă pe veselii convivi. Sgomotul înscetează ca prin farmec, la vederea noului venit. Ochii tuturor se îndreaptă întrebători spre Poppescu. Singură Lulu, care este urcată pe masă, își întoarce capul spre sală și se preface că nu vede nimic. După o pauză de nedumerire, Poppescu salută cu stângăcie și plin de emoție).

ADRIAN (*făcând doi pași spre Poppescu*).

Domnul este anul nou ?..

POPPEȘCU (*jenat cu frazele întretăiate*).

Din fericire, nu domnul meu... De și vă sunt tot atât de necunoscut ca și anul nou, întâmplarea singură a voit să intru în casa D-v. odată cu el... Eu sunt mai repede anul vechiu... Iertați-mă însă dacă am sosit de-a 'ndoasele, adică tocmai când eră mai nemerit să plec decât să vin...

ZADAR. — Necunoscutule știi că-mi place cum vorbești ?.. Nu cum-va ai urmat cursurile la filozofie ?..

POPPEȘCU. — N'am urmat decât cursul fatalității care m'a adus aici...

RAPINO. — Ați venit expres, sau ați greșit adresa ?..

POPPEȘCU. — Dacă nu mă înșel mă găsesc în casa D-lui Adrian... Poetul Adrian...

LULU (*care în timpul acesta se dăduse jos de pe masă, își face loc vijelioasă printre boemi și se plasează în fața lui Poppescu*). — Ia ascultă domnule... Asta este curată neobrăzare... Cum

îți permiți să mă urmărești într'o casă străină?
Nu ți-am spus că între noi totul s'a sfârșit?..
(*către ceilalți*). Uitați-vă la el... Dumnealui este...
Da, da... Domnul cu care am făcut prostia să
mă mărit... (*mare senzație printre boemi*).

ADRIAN (*împăciuitor*). — Lulu... Nu-i frumos ce faci...

ORNESCU. — Fiți rezonabilă doamnă Poppescu...

ZADAR. — Femeea datorează bărbatului respect... Mai ales într'o casă străină...

LULU (*enervată*). — Ia lăsați-mă în pace că știu eu ce fac... (*către Poppescu*). Ce?.. Așa gros de obraz ești?.. Nu înțelegi că n'ai ce căta aci?..

POPPESCU (*care a prins curaj*). — Dar eu sunt în casa D-lui Adrian... Să-mi spună gazda să plec... și plec...

ADRIAN. — Dar de loc... Cum se poate așa ceva... Fiți bine venit în casa mea, scumpe domnule Poppescu... Lulu... adică doamna soția Dv. ne-a vorbit în termeni foarte elogioși...

ORNESCU. — Regretăm chiar că nu vă puteam avea printre noi astă seară...

ZADAR. — Simțeam tocmai că ne lipsește ceva... Știți... acel „spiritus rector“...

RAPINO. — Ba eu, era să vin chiar, mâine să vă fac cunoștința... Promisesem lui Lulu... adică Doamnei Poppescu să vă fac portretele mărimii naturală... Ia închipuiți-vă... pe Lulu, nud... adică vreau să zic, îmbrăcată într'o rochie va-

poroasă... Știți... ceva așa ca o viziune de poet... iar pe d-voastră în picioare într'o atitudine majestoasă... à la școala spaniolă, în mijlocul unui lan de grâu, privind abundența țării și fericirea familiei... Imi dați voe (*îi întinde mâna și se recomandă*). Pictorul Rapino, laureat al școalei de Belle Arte, medalie de argint la Expoziția din Veneția și Bene Merenti clasa I.

POPPESCU (*confuz*). — Mă ertați... dar cuvintele D-v.... Va să zică prezența mea nu vă incomodează...

ORNESCU. — Dar deloc... Cum v'ați putut închipui așa ceva?.. Bărbatul prietenei noastre... surorii noastre (*ducându-se spre el și recomandându-se*). Ornescu... prim redactor la „Voința poporului“.

RAPINO. — Lepădați-vă blana Domnule Jenică...

POPPESCU. — Cum?.. Imi cunoaște-ți și numele de botez?..

RAPINO. — Păi, dacă aveam de gând să vă fac portretul chiar mâine... Nu v'am spus?.. (*oferindu-i un scaun*). Luați loc vă rog...

ZADAR. (*prezentându-se*). — Zadarniceanu, Student în filozofie... anul al treilea (*oferindu-i un pahar cu șampanie*). Cred că n'ai să ne refuzi plăcerea de-a goli cu noi un păhărel cu șampanie... Boemii au așa de rar ocazia să petreacă cu adevărații oameni de lume...

RAPINO. — Și să ne ertați că paharele noastre nu sunt la înălțimea cupelor D-v. dela conac...

POPPESCU (*luând paharul*). — Mulțumesc...
Cu plăcere... Vă spun drept că la atâta bună
voință nu mă așteptam...

LULU (*care se desprinde din nou dintre Or-
nescu și Adrian*). — Ia sfârșiți odată că am în-
ceput să mă plictisesc... Dacă nu pleacă domnul
să știți că plec eu...

POPPESCU (*rugător*). — Lulu dragă...

LULU. — Ce Lulu domnule? Ce Lulu?...
Pentru D-ta nu mai sunt nici o Lulu...

POPPESCU. — Cu ce ți-am gresit de te porți
cu mine așa?..

LULU. — Ei nu, c'asta-mi place... Omul ăsta
trebuie să fie inconștient...

POPPESCU. — Fiindcă te iubesc... ca un in-
conștient...

LULU. — Fugi domnule de-acolo, D-ta nici
nu știi ce e aia iubire. Ia ascultați măi băeți, cum
înțelege domnul să iubească... Mai întâi ce să
mai vorbesc că mă ține închisă cu D-lui la țară...
Dimineata, țop-țop... și pe urmă ia-o la câmp...
ța dejun iar țop, țop... și pe urmă, bine înțeles,
socoteli cu vătășei și cu tot felul de oameni cari
ne murdăresc casa de noroi... Pogoanele dela
nucu trăsniț... Șapte lei și cincizeci de bani de
la prășit... doi lei și douăzeci și cinci de bani ai
babei Sevastița... Porcu lui Niță Toader... mân-
zata Popei Răgălie... și dracu mai știe ca... până
seara, când, iar...

RAPINO. — Top, top !...

LULU. — Exact!... Și pe urmă hai la cul-

care... Nici o distracție... dar absolut nici una... Nu mă vede nimeni, nu văd pe nimeni... Nici teatrul... nici cinematograful... nici cafenea... și nici barem lumină electrică... Mi-am stricat ochii la lămpile d-lui cu gaz...

POPPESCU. — Dar acum, n'am venit la București ?

LULU. — Am venit... Dar pe mine înapoi nu mă mai prinzi... Dacă-ți place... du-te singur... Eu m'am plictisit cu atâta miorlăială... Am zis o vorbă, s'a sfârșit... Uite, băeții ăștia mă cunosc mai demult... Întreabă-i pe ei, ce le-am spus... (*către ei*). V'am spus că divorțez sau nu ?...

ADRIAN (*intervenind*). — Poate să fie o hotărâre cam pripită...

ORNESCU. — Nu s'ar putea schimba... oarecum... lucrurile ?...

LULU. — Ei, asta e... Mai bună schimbare ca divorțul nu se poate... S'a sfârșit... (*lui Poppescu*). Hai, pleacă... pleacă repede, că pe urmă plec eu...

RAPINO (*cu degetul la tâmplă*). — Dragă Lulu... Pardon... Madam Poppescu... am o idee genială... O simplă tranzacție... dacă domnul Poppescu consimte, suntem salvați...

LULU. — De geaba... Nu admit nici o tranzacție...

RAPINO. — Stai să vezi de ce e vorba. Dacă Domnul Poppescu ar consimți bunăoară să clă-

dească la moșia D-sale un atelier de pictură...
o! un foarte mic atelier...

POPPESCU. — Dar cine vă împiedecă să
pictați la mine la țară? Am 18 odăi... Vi le pun
pe toate la dispoziție... (*senzație mare. Boemii
schimbă priviri semnificative*).

LULU. — 18 odăi pline de șoareci și tot felul
de gănganii.

ADRIAN. — Ce-are aface?... Le putem ame-
naja...

RAPINO. — Desigur... Cea cu ferestrele spre
nord, o iau eu pentru atelier... Să știți că e lucru
aranjat!... Ah, ce mai portrete... Ce mai por-
trete mărime naturală !..

ZADAR. — Pe-a mea aș vreă-o cu ferestrele
spre grajduri... Tocmai lucrez la un studiu a-
supra psihologiei animalelor domestice în con-
tact cu omul...

ORNESCU. — Ba eu mă mulțumesc cu ori-
care din ele... numai să fie bine încălzită... Lemne
aveți la moșie?... Nu?...

POPPESCU. — Din belsug.

ORNESCU. — Ei, păi atunci afacerea este ca
și tranșată... Mergem la moșie...

TOTI. — Mergem, mergem... la moșie...

LULU (*exasperată*). — Mai rău să vă văd.

POPPESCU. — Dragii mei prieteni... Dați-mi
voie să vă consider de astă seară prietenii mei...
Hotărâți ce vreți... Ce credeți D-voastră că este
mai bine... Dar, pentru numele lui Dumnezeu...

Hotărâți și pe Lulu să renunțe la prostia ce i-a trecut prin cap...

LULU (*înțepată*). — Niciodată... (*Boemii îi fac semne să tacă din gură*).

POPPESCU (*continuând*). — Vă rog... vă implor... Ah! Dacă ați putea să mă înțelegeți!...

ADRIAN. — Nu te mai sbuciumă de geaba că te înțelegem... Am trecut și noi pe-acolo.

RAPINO. — Exact !...

ORNESCU. — Ce?... Crezi că noi n'am iubit-o?... Uite, vezi câți suntem aici?... Unu, doi, trei, patru... Ei bine, câte și patru am iubit-o la fel...

RAPINO. — Exact !

ZADAR. — Și tot la fel am și suferit din cauza ei.

RAPINO. — Și mai exact !

ADRIAN. — Rezultatul însă știți care a fost? Am iertat-o... Cunoști celebra mea poezie închinată celei care minte?... E făcută pentru ea...

POPPESCU. — Mă iartă... dar ocupațiunile mele... știți... nu mi-au dat răgaz să mă pun la curent și cu literatura mai nouă...

ADRIAN. — Nu face nimic... Ai tot timpul s'o înveți pe dinafară și într'o bună dimineață să-i spui și D-ta ca și mine: (*declamă*) Eu știu c'ai să mă 'nșeli chiar mâine, dar fiindcă azi mi te dai toată, am să te iert. E vechiu păcatul și nu ești prima vinovată...

ORNESCU (*continuând*). — În cinstea ta, cea

mai frumoasă din toate fetele ce sunt, am ars miresme otrăvitoare în tripieduri de argint...

RAPINO (*continuând*). — În pat ți-am presărat garoafe și maci, tot flori însângerate și cu parfum de brad pătat-am dantela pernelor curate...

ZADAR (*continuând*). — Iar în covorul din părete, ca și într'o gheață am înfipt, trei ramuri verzi de lămâiță și-un ram uscat d'Euca-lipt.

LULU (*apelpisită*). — Uf!... Rău am nimerit astă-seară.

POPPESCU (*lui Adrian*). — Cum?... D-ta ai făcut poezia asta?...

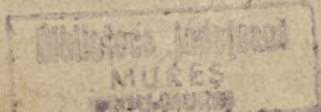
ORNESCU. — El a scris-o numai... A cuge-tat-o însă în colaborare cu noi...

POPPESCU. — Ce rău îmi pare...

ZADAR. — De ce-ți pare rău?... Că ai venit prea târziu?... Ești copil... Ascultă dragă Je-nică... Pe Lulu poți s'o iubești oricând... Prea târziu n'o să fie niciodată... Indiferent însă dacă mâine, vei mai fi sau nu bărbatul ei, să-ți aduci aminte că Lulu este ceva mai puțin decât o fe-mieie măritată și ceva mai mult decât o amantă obișnuită.

RAPINO (*lui Poppescu*). — Exact!... Ascul-tă-l pe îsta că filosoful vorbește din cărți, nu din impresii ca noi....

LULU. — Ați început să mă obosiți... Să știți că plec... Vă las cu Domnul. (*Boemiș sar s'o o-prească*).

ADRIAN. — Ia ascultă Lulu... E timpul să vorbim serios... Văd că ești hotărâtă să divorțezi cu orice preț... Foarte bine... Te-ai gândit însă ce-o să faci după divorț?..

LULU (*cu demnitate*). — Vreau să fiu liberă.

RAPINO. — Ei nu, că e bine și ea!... (*cântă din Merseilleza*) Liberté, liberté chérie....

ADRIAN (*lui Rapino*). — Taci din gură mă... (*către Lulu*). Vorbești prostii. Cât timp ai fost liberă, de ce n'ai știut să-ți pretuești libertatea?

LULU. — Ce-are aface... Am vrut și eu să văd cum e când ești măritată...

ORNESCU. — Ei... Și n'a fost bine?

LULU (*enervată*). — Ce?... ați înebunit?... Adineauri mi-ați dat dreptate mie și-acum îi luați apărarea Domnului?

ADRIAN. — Stai, stai... nu te aprinde... Mai întâi să recapitulăm convorbirea asupra divorțului...

ZADAR. — Dragă Lulu, Auguste Comte a spus că: Totul este relativ.... Acesta este singurul principiu absolut....

LULU. — Bine că spune ăla așa. Eu însă divorțez, orice s'ar întâmplă.

ADRIAN. — Și noi spunem la fel... Ce-ai să faci însă după divorț?...

LULU (*în bătaie de joc*). — Ei, asta e!... O să vă întreb pe voi.. Nu? Parcă eu tot măritată am trăit...

ADRIAN. — Ai răbdare să sfârșesc eu mai întâi... Nimic mai ușor decât să divorțezi de

D-l Poppescu... Nu uită însă că de astă seară D-l Poppescu face parte din banda noastră și că față de fosta lui nevastă noi nu ne mai putem permite luxul vechei noastre prietenii...

RAPINO. — Una e ră Lulu... și alta e fosta Madam Poppescu...

LULU (*revoltată*). — Vă mulțumesc... Asta înseamnă că acum îl preferați pe dumnealui...

ADRIAN (*exasperat*). — Uf, dragă... Nu te-am văzut niciodată așa de grea de cap... Cine ți-a spus că-l preferăm pe Poppescu?... Nimeni !

LULU. — Atunci eu m'am tâmpit... Nu mai pricep nimic...

ADRIAN. — Și cu toate astea e foarte simplu... Uite ce trebuie să pricepi. Fiindcă ai apucat odată să faci pasul ăsta, trebuie să continui să-ți păstrezi noul tău rang în societate.. Trebuie să te măriți din nou...

LULU. — Ei așa!... Și dacă nu găsesc cu cine ?...

ADRIAN. — A!... Păi nici nu trebuie cu oricine... Dacă-l lași pe Poppescu trebuie să iei de bărbat pe unul din noi...

POPPESCU (*timid*). — Și eu ?...

ADRIAN (*mângâindu-l*). — Dumneata rămâi.. fratele nostru...

POPPESCU (*zăpăcit*). — Bine... Cum hotărâți...

LULU. — Și voi cu ce-o să mă întrețineți?...

RAPINO. — Cu numele nostru... Cu celebritatea noastră...

ZADAR. — Poate o să-ți priească mai bine gloria decât averea...

LULU (*glumeață*). — Fie și ca voi... Primesc... Hai să văd cine o să mă câștige... (*Boemii schimbă priviri semnificative*).

ADRIAN. — Vorbim serios nu?...

LULU. — Foarte serios.

ADRIAN. — Vei fi nevasta celui care va eși la sorț....

LULU. — Iată-mă pusă și la loterie!...

RAPINO (*aparte*). — Al dracului să fiu, dacă oi eși eu!...

ORNESCU (*aparte*). — Eu i-o las tot lui Pop-pescu...

ADRIAN... Filosofule... Ce stai?... Prepară cinci bilete!...

LULU (*numărând*). — De ce cinci? Numai patru...

ADRIAN. — Ba de ce patru?.. Cinci...

LULU (*numărând din nou*). — Unu, doi, trei, patru...

ADRIAN. — Noi patru și cu D-l Poppescu, cinci...

LULU. — Cum și D-l Poppescu... D-lui ce rost are?

ADRIAN. — Domnul Poppescu e fratele nostru.

ORNESCU. — Sigur, Adrian are dreptate...

RAPINO. — Tu n'auziși că ne-am mărit familia de astă seară?...

LULU. — A, nu... Asta n'o admit...

ZADAR. — Apoi, dragă, tu l-ai admis ca băr-

bat și nouă nu ne dai voie să-l admitem ca frate?

POPDESCU. — Aveți dreptate... Asta o face numai din răutate...

LULU. — Ia nu te mai amestecă în vorbă... Nu vezi că nu te prinde?...

ADRIAN (*în timp ce fiecare a scris câte un nume pe bilețul, către Popdescu*). — Dragă Popdescule... Sursum corda...

ORNESCU. — Sau vorba românului: Mai știi de unde sare iepurele?...

RAPINO (*cu o pălărie în mână*). — Domnii deputați sunt rugați să poștească la vot... (*toți aruncă biletele în pălărie*).

ADRIAN (*luând pălăria și prezentând-o lui Lulu*). Dragă Lulu, ridică mâna spre pălărie și inima spre sfânta Vineri.

RAPINO (*explicativ și cu insistență*). — Ia seama că în pălăria asta se plămădește fericirea noastră, a tuturilor...

ORNESCU. — Hai să vedem ce-o să ne aducă anul nou...

ZADAR. — Să fie într'un ceas bun...

LULU (*bagă mâna în pălărie și scoate un bilet, pe care-l desface și-l citește. În timpul acesta, Adrian rupe celelalte bilete*). A, nu... Asta nu se poate... Nu se prinde... nu se prinde. (*mototolește biletul și-l aruncă*).

TOTI (*curioși*). — Ce este?... Cine a ieșit?

LULU. — Nu se prinde, nu se prinde...

ZADAR. (*culege biletul și-l citește*). — Popdescu...

TOTI. — Ura, trăiască Poppescu... Trăiască soțul oficial.

LULU (*exasperată*). — Nu, nu... Nu se prinde... Înțelegeți odată că nu se prinde !...

POPPESCU (*rugător*). — Dar dacă norocul a vrut cu mine ?...

LULU. — La urma urmelor ce sunt eu, tablou, să mă puneți la loterie ?

ORNESCU. — Ascultă Lulu, ți-ai luat angajamentul să fii nevasta aceluia care o ieși din pălărie ?...

RAPINO. — Care-ar fi fost avantajul tău, dacă ieșiam eu, bunăoară ?

ADRIAN. — Sau eu ?

ORNESCU. — Sau eu ?

ZADAR. — Sau eu ?

POPPESCU. — Nu suntem cu toții frați ?...

TOTI. — Sigur, Poppescu are dreptate.

LULU. — De geaba. Pe mine nu mă încântați cu migdale amare...

ADRIAN. — Fii rezonabilă și nu da cu piciorul fericirei (*lui Zădărniceanu*). Ia explică-i tu ce este fericirea, că asta habar n'are de așa ceva....

ZADAR (*grav*). — Fericirea, spune Chamfort, nu este lucru ușor... E greu s'o găsești în tine însuși și aproape imposibil s'o găsești aiurea...

ADRIAN. — Ei?... ai priceput ?...

LULU (*supărată*). N'am priceput nimic...

ZADAR. — Asta înseamnă că norocul cel

mare nu l-a avut Poppescu, care te-a câștigat, ci tot tu, care vrei să te scapi de el... Cu alte cuvinte, divorțând, vrei să-ți gonești fericirea pe ușe.... Păstrându-ți bărbatul, fericirea îți intră pe fereastră... De unde concluzia, că tu ești singura excepție la maxima lui Chamfort.

RAPINO. — Ei, las-o, c'acuma a priceput eu siguranță...

ADRIAN. — Dragă Poppescule, te felicit... Nu duce nici o grije. Sora noastră mai mică n'o să treacă peste sfaturile fraților ei mai mari... Vezi numai ce facem cu odăile alea dela țară...

POPPESCU. — Când vreți, fraților... Eu sunt la dispoziția voastră... Dacă vreți, mă duc să le aranjez de mâine chiar...

LULU. — Ai să te duci singur... Eu rămân la București...

RAPINO. — N'o crede că exagerează... Eu o cunosc mai bine decât D-ta...

ADRIAN. — Lasă bre omule, că ți-o aducem noi peste două, trei zile.

POPPESCU (*neîncrezător*). — Și dacă n'o vrea să vină?

ADRIAN (*cu autoritate*). — Lulu... Hai... Răspunde că vii cu noi.

RAPINO (*căzându-i în genunchi*). — Ai milă de viitorul meu... Nu-mi periclită capo d'operile în perspectivă....

ORNESCU (*explicativ*). — Gândește-te că o să fim iarăși împreună, ca'n vremurile bune.

ZADAR. — Și că fiica nopței de ieri va deveni steaua noastră polară de mâine...

LULU (*hotărîtă pe jumătate*). — Bine... fie... (*toți răsuflă ușurați. Poppescu se repede să-i sărute mâna*). Cu o condiție însă... Ba nu... cu două...

POPPESCU. — Spune-le...

LULU (*sentențios*). — Mai întâi să nu mă mai ții închisă tot timpul la țară...

POPPESCU. — S'a sfârșit!. Ți-o jur !...

RAPINO (*trimitându-i o bezea*). — Nene Jenică... Ești un adevărat gentelman...

LULU. — Și al doilea... Ca să nu ne plictisim singuri, să vină și băeții cu noi la conac...

ORNESCU (*intervenind*). — Sau mai bine zis, fiindcă ocupațiile noastre n'o să ne permită să venim cu toții odată, să facem cu schimbul.

POPPESCU. — Admis și asta...

RAPINO (*în culmea fericirii*). — Ei... nu, că ești un adevărat Medicis. Eu mă mut la țară... Ce mai vorbă....

ADRIAN. — Poppescule, sărută-ți nevasta....

ZADAR (*în timp ce Poppescu o sărută*). — Trăiască soții Pop....

RAPINO (*întrerupându-l*). — Pardon... Trăiască Medicisii României...

ADRIAN (*trăgând pe Jenică deoparte*). — Dragă Jenică... am o poezie inedită... Îi zice „Romantă pollicromă“, o nebunie nu altceva... opt strofe, 32 de versuri și 24 repetiții.... Dă-mi

voie să ți-o dedic ție, în amintirea frăției cu care ne-am legat astă seară...

POPPESCU (*mișcat*). — Îți mulțumesc... dar cum o să mă plătesc eu de atâta atenție din partea voastră?...

ADRIAN. — Lasă bre că mare lucru n'o să fie... Ascultă am proiectat o revistă literară... Știi, ceva serios... Cu două trei mii de lei, o punem pe picioare... În fruntea primului număr, vreau să apară poezia dedicată ție... ,

POPPESCU. — Crezi că face?

ADRIAN. — Păi dacă-ți spun eu... Vorba în să, când putem conta și pe concursul tău?...

POPPESCU. — În ce mă privește pe mine, eu sunt gata oricând. (*Bagă mâna în haină și scoate portofelul. Boemii se ridică în vârtul degetelor, ca să vadă mai bine*). Trei mii zici?...

ADRIAN. — Trei, trei... (*luând banii*) Bravo... Așa te vreau... Se cunoaște că ai călcat cu piciorul drept în casa mea...

RAPINO (*cu dulceață în glas*). — Eu, ce să-ți mai spun?... V'am promis la amândoi portretele mărimii naturală... Ei bine, vi le fac... O să aveți două bucăți de pinacotecă, nu altceva... Să-mi cumperi însă tu, câțiva metri de pânză și o serie de culori Blok's. Mărcile alelalte sunt proaste... Aoleu ce proaste sunt... infecte... Cu timpul se inegresc de nu se mai cunoaște roșu de albastru... De verniu să nu te îngrijești, că-l prepar eu... Am rețeta mea specială cu spirt și cu albuș

de ou... Dă o strălucire tabloului... Să juri că-i gata să se coboare din ramă.

POPPESCU. — Ne-am înțeles... Îmi faci o notiță de tot ce-ți trebuie...

ORNESCU (*care așteaptă nerăbdător, ia pe Rapino de mânecă și-l dă de oparte*). Ia ascultă nene, ce-ai zice de un interviu în „Voința poporului” asupra culturai raționale a... unei plante oarecare? Un articol pe pagina I, cu titlu pe trei coloane. Interview cu D-l Jenică Poppescu, mare proprietar...

POPPESCU. — Mulțumesc... Ești prea drăguț... dar știți... Eu nu știu deloc la reclamă...

ZADAR. — Ce-are aface?... Reclama e una și cultura rațională e alta.

ORNESCU. — Trebuie mon șer să instruim poporul, să-l învățăm cum să-și cultive hrana în mod rațional...

POPPESCU. — Lăsați mai întâi să veniți la țară.... Și pe urmă vom vedea noi ce mai rămâne de făcut...

LULU. — Dar până atunci, noi ce bem astă seară ?...

POPPESCU. — Ce dorești tu, scumpo !..

LULU. — Șampanie... Ce să doresc ?...

POPPESCU. — Să vie !

ADRIAN. — De unde să vie ?

POPPESCU. — Cum de unde?... Nu mai e șampanie ?

RAPINO. — Este... dar s'a isprăvit...

ZADAR. — Nene Jenică, nu uită că noi nu suntem mari proprietari.

POPPESCU. — Dar bine fraților, de ce nu mi-ați spus până acum?... (*iși ia blana și căciula*). Dați-mi voie cinci minute și sunt înapoi (*se îndreaptă spre ușă*).

ADRIAN. — Ascultă Jenică.... Vezi c'ai să găsești chiar la băcănia din colț.... imediat, la dreapta... Intri, pe din dos, că prin față... e închis....

POPPESCU (*eșind*). — Cinci minute numai și sunt al vostru.

LULU (*strigând după el*). — Extra sec... Nu uită...

ORNESCU. — La rigoare ia-o și demi... că mai extra ce-o făcurăm noi !...

SCENA VI-a.

ACEIAȘI, fără Poppescu.

RAPINO. — Brava băiat... (*către Lulu*). Să-ți trăiască !.. Să știi dela mine că ăsta e sânge din sângele lui Mecena... Mecena, protectorul lui Virgiliu. (*Lulu nu pricepe*) Un confrate de-al lui Adrian....

ADRIAN (*care căutase alianța aruncată jos, o dă lui Lulu*). — Tine-ți alianța și păstrează-ți bărbatul, caraghioas'o...

ORNESCU. — Mulțumește lui Dumnezeu că a dat norocul peste tine....

LULU. — Ba mai bine, mulțumiți-mi voi mie că v'am scăpat de sărăcie.

ZADAR. — Nu exageră Lulu, că sărăcia nu-i lucru dezonorant... Aristotel în tratatul lui...

LULU (*oprindu-l*). — Stai... Stai, nițel.. Așteaptă să-mi lapăd centura, că mă jenează, și pe urmă o să continui și cu Aristotel. (*trece în odaie alături*).

SCENA VII-a.

ACEIAȘI, fără LULU.

ORNESCU (*după o pauză, în care boemii s'au privit semnificativ*). Ei, ce ziceți de norocul lui Jenică Poppescu?... L'a bătut pe Schröder?..

RAPINO. — Vorba cântecului... Fă-mă mamă cu noroc și m'aruncă apoi și'n foc.

ADRIAN. — Sau mai bine vorba poetului. Decât multă minte, știu că e mai bine să ai totdeauna un dram de noroc...

ZADAR. — Numai că de data asta, tot mințea (*iși bate tâmpla cu degetul*) a lucrat mai mult ca norocul.

ADRIAN. — Adică cum? Ce vrei să zici?...

ZADAR. — Că eu personal i-am mărit șansele de câștig dela 20 la 40 la sută.

ORNESCU. — Deștept ai fost, dar nici eu nu m'am lăsat mai pe jos... I le-am adăogat și pe ale mele 20 adică 60 la sută...

RAPINO. — Și cu ale mele 20, fac exact 80 la sută...

ADRIAN. — Va să zică și aici am fost pastisat...

ORNESCU. — Fugi, domnule, că D-ta ești maniac... Îți închipui că toată lumea te copiază... Parcă cine știe ce mare invenție să fi scris cu toții numele lui Poppescu pe bilet...

ADRIAN. — Pssst!... Să nu ne-audă Lulu, că am pățit-o...

SCENA VIII-a.

ACEIAȘI, POPPESCU.

(Poppescu intră cu mai multe sticle de șampanie în brațe și prin buzunare).

RAPINO (*cu expansiune*). — Uite-l! Uite adevăratul an nou... Stai, nu te mișcă... Stai așa în cadrul ușei... Uitați-vă la el, băieți... Parcă e un portret de Velasquez... Să juri că suntem la Del Prado...

ORNESCU (*înaintând și luându-i sticlele din brațe*). — Portretele Poppescule, oricât de magistral ar fi zugrăvite, tot mute rămân... Ceeace aduci tu însă aici, vorbește mă... vorbește pe înțelesul tuturilor... și întrece în elocvență până și pe Beaconsfield. Ești grandios mon șer, grandios și definitiv...

ADRIAN. — O adevărată strofă de Baudelaire.

POPPESCU (*lepădându-și blana, observă lip-*

sa lui Lulu, pe care o caută cu ochii). — Dar...
Lulu...

RAPINO. — Nu te speria că n'a plecat... E
alături. Își lapădă...

ADRIAN. — Da, da... poți intra... nu te jenă
de noi. (*Poppescu trece alături*).

ZADAR (*privind la fiecare în parte*). — Ve-
lasquez, Beaconsfield... Beaudelaire... Mari li-
chele sunteți... (*uitându-se spre ușa pe care a*
dispărut Poppescu) Poppescule, Poppescule...
Ești pur și simplu un dobitoc !...

— CORTINA —

